

Arrest

nr. 164 740 van 25 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 september 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 september 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, komt op legale wijze België binnen op 7 augustus 2011. Haar verblijf wordt toegestaan tot 6 november 2011.

Op 8 mei 2012 komt verzoekster opnieuw België binnen, haar verblijf wordt toegestaan tot 7 augustus 2012.

Verzoekster dient een aanvraag in voor een visum gezinshereniging, zij heeft een relatie met een Belgische onderdaan.

Op 16 mei 2012 leggen verzoekster en haar Belgische partner een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 16 mei 2012 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 1 juni 2012 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 1 juni 2017.

Op 11 december 2014 wordt de wettelijke samenwoning tussen verzoekster en haar partner beëindigd.

Op 28 januari 2015 verzoekt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester van de woonplaats van verzoekster om haar een brief ter kennis te brengen waarin in het kader van het onderzoek over de eventuele intrekking van haar verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet gevraagd wordt om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor haar dossier over te maken, binnen dertig dagen na kennisgeving van dit schrijven.

Op 2 februari 2015 wordt dit schrijven aan verzoekster ter kennis gebracht.

Uit een verslag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging opgesteld op 10 februari 2015 door de lokale politie, blijkt dat verzoekster en haar partner niet meer samenwonen en dat de wettelijke samenwoning werd beëindigd op 11 december 2014.

Op 2 maart 2015 faxt de Dienst Burgerzaken van de stad Mechelen naar de Dienst Vreemdelingenzaken de documenten die verzoekster heeft ingediend, waaronder een toelating tot inschrijving op het adres van het Sociaal Huis te Mechelen als referentieadres, een brief van haar advocaat d.d. 2 maart 2015 waarin onder meer vermeld wordt dat verzoekster studeert (beroepsopleiding thuiszorg), dat verzoekster het slachtoffer was van huiselijk geweld, dat verzoekster haar toevlucht genomen heeft tot het CAW en dat ze geen banden meer heeft met haar thuisland, een schrijven van een docent/stagebegeleider van het Opleidingscentrum polyvalent verzorgende VZW Thuishulp van Thuiszorg "De Voorzorg" d.d. 25 februari 2015 waarin vermeld wordt dat verzoekster psychisch en fysiek misbruikt werd door haar partner.

Op 2 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij een einde gesteld wordt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 (VW) betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: M. V.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Dominicaanse Republiek

Geboortedatum: (...)1987

Geboorteplaats: B.

Identificatienummer in het Rijksregister.xxx

Referentieadres OCMW Mechelen : (...)

Reden van de beslissing: Artikel 42quater §1,4° VW: het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° (gelijkwaardig aan het huwelijk) of 2° (verklaring wettelijke samenwoning), wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene kwam begin mei 2012 naar België en ging op 16.05.2012 een wettelijke samenwoning aan met de Belgische onderdaan, de heer V. D. B. (73.03.20 387-82). Op datum van 15.06.2012 verkreeg betrokkene verblijfsrecht / F- kaart. Op 11.12.2014 werd door de heer V. D. B. de verklaring van wettelijke samenwoning eenzijdig stopgezet. Uit het relatieve verslag dd. 10.02.2015 bleek dat betrokkene reeds op 08.12.2014 de woning verlaten had en nog tweemaal was teruggekeerd om achtergebleven spullen op te halen.

Sinds 16.02.2015 staat betrokkene van ambtswege afgevoerd. Betrokkene diende bij de stad Mechelen een verzoek tot inschrijving in wonende te (...) en werd op 02.03.2015 in het bezit gesteld van een bijlage 15 geldig tot 01.04.2015. De laatste bijwerking in het Rijksregister dateert van 17.02.2015.

Betrokkene toont niet aan zich in één van de uitzonderingssituaties te bevinden zoals bepaald in artikel 42 quater §4 VW om het verblijfsrecht te behouden. De totale duur van de gezamenlijke vestiging / wettelijke samenwoning bedraagt minder dan 3 jaar (artikel 42 quater, §4, 1° VW) , betrokkene is

kinderloos, (artikel 42 quater, §4, 2-3° VW) ,en toont niet afdoende aan het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld als bedoeld in de artikelen 375,398 tot 400, 402,403 of 405 van het Strafwetboek (artikel 42 quater, §4, 4° VW) Om aanspraak te maken op de laatste uitzonderingsgrond worden in deze noch verklaringen op eer aanvaard, noch het gegeven dat betrokkene omkaderd en opgevangen wordt door het CAW Mechelen op zich, afdoende bewijzen zoals medische attesten, PV's van de politie met gehoorverslagen ontbreken. Betrokkene kan haar verblijfsrecht niet behouden op basis van de bepalingen van artikel 42 quater §4 VW.

Betrokkene ondertekende op 02.02.2015 een document waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'. Betrokkene legde in dit kader de volgende documenten voor: Brief bd-advocaten dd. 02.03.2015 Mechelen, Attest cursus Maatschappelijke oriëntatie in het Spaans van 20.11.2012 tot 07.02.2013, opgemaakt te Mechelen op 02.03.2015 met als doel inburgeraars wegwijs te maken in de Belgische samenleving, Certificaat Nederlands RG1, deelcertificaat Nederlands NT2, gegeven te Mechelen op 05.11.2012, Getuigschrift vooropleiding Social profit voor anderstaligen dd. 31.01.2014, Overeenkomst voor beroepsgerichte opleiding ESF tussen betrokkene en Thuishulp VZW Brussel geldig vanaf 28.04.2014 met maximumduur van 1250 uren, Overeenkomst voor opleidingsstage maximumduur van 36 dagen vanaf 11.08.2014,Evaluatiedocument stage instelling De VoorZorg Thuiszorg periode augustus-oktober 2014,Overeenkomst voor opleidingsstage maximumduur van 81 dagen vanaf 12.01.2015, Attest Sociaal verzekeringsfonds MULTIPEN vzw, mevrouw is aangesloten sinds 19.02.2015 (begin loopbaanperiode), Verklaringen op eer door derden (20), SIS kaart, Brief van stagebegeleider De VoorZorg Thuiszorg, dd. 25.02.2015 waarin beschreven wordt dat betrokkene op 08.12.2014 een gesprek met haar had en verklaarde psychisch en fysisch misbruikt te worden door haar partner; CAW Crisisinterventiecentrum Boom akte van loonsafstand en andere vergoedingen + verblijfsovereenkomst dd. 08.12.2014

Betrokkene is 28 jaar oud en verblijft sedert iets meer dan 3 jaar in België. Betrokkene verbleef tot haar 25ste levensjaar in de Dominicaanse Republiek, bijgevolg kan de verblijfsduur, de aard en hechtheid van haar gezinsbanden alsook haar socio-economische verankering in België niet vergeleken worden met de verblijfsduur en banden met haar land van herkomst. Betrokkene brengt geen bewijzen naar voor die een eventueel gebrek aan banden met haar land van herkomst zouden staven en een voortzetting van het verblijf in België rechtvaardigen. Haar raadsman haalt aan dat haar vader overleden is, er geen contact is met de moeder, wat niet gestaafd wordt aan de hand van officiële documenten of waarbij enig ander begin van bewijs aangebracht wordt. Betrokkene is alleenstaande en kinderloos, wordt opgevangen in een sociaal centrum en heeft een OCMW referentieadres te Mechelen. De relatie met de Belgische onderdaan aan wie betrokkene haar verblijfsrecht ontleende en een gezin vormde, bestaat niet langer. Op basis van het administratief dossier (DOL SIS) blijkt dat betrokkene gedurende haar totale verblijf in het land van 20.01.2014 t/m 11.03.2014 (3 weken) officieel actief geweest is op de arbeidsmarkt (BVBA (...) te Puurs), waarna studies en stages aangegaan werden die in principe ook beschikbaar zouden moeten zijn in het land van herkomst. Het gevolgde taal - en integratieparcours is verplicht in Vlaanderen, een ziektekostenverzekering /SIS kaart is in haar persoonlijk belang, en duiden logischerwijs niet op een (uitzonderlijke) socio -economische integratie en verankering in België. Zodoende werd bij het nemen van de huidige evenredige beslissing dd 02.09.2015 die een einde stelt aan het verblijf rekening gehouden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk, aanwezigheid van bindingen met het land van herkomst, conform art 42 quater, §1,3e allinea VW, en is een terugkeer naar het land van herkomst onschadelijk en in het belang van betrokkene zelf.

Het recht op verblijf van betrokkene werd ingetrokken en de F-kaart dient te worden geannuleerd. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: schending van art. 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel; schending van art. 42 quater § 4 4° VW;

Doordat de bestreden beslissing stelt:

(...)

Terwijl, artikel 42quater, § 4, 4° VW bepaalt: dat onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek...;

Dat verzoekster in antwoord op het schrijven dd. 2.02.2015 van verweerder heeft aangevoerd dat de reden van beëindiging van de wettelijke samenwoning gelegen is in het feit dat zij slachtoffer was van geweld. De heer M.V.d.B. dronk veel en was in die dronken toestand vaak agressief. Ook toonde de heer M.V.d.B. zich meer en meer als een zeer dominante en jaloezige persoon waardoor hij verzoekster trachtte te belemmeren in haar ontplooiing. Verzoekster toonde aan dat het op aanraden van een leerkracht is geweest, in overleg met het OCMW, dat zij haar toevlucht heeft gezocht bij het CAW (stuk 3, 4, 5).

Dat verwerende partij in de bestreden beslissing de toepassing van artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet verwerpt met de overweging dat “om aanspraak te maken op de laatste uitzonderingsgrond in deze noch verklaringen op eer aanvaard worden, noch het gegeven dat betrokkene omkaderd en opgevangen wordt door het CAW Mechelen op zich, afdoende bewijzen zoals medische attesten, PV's van de politie met gehoorverslagen ontbreken”.

Dat de verklaringen die verzoekster heeft voorgelegd ter staving van de reden van de beëindiging van de wettelijke samenwoning, geen pro forma verklaringen waren van vrienden of familieleden, maar een gedetailleerde, concrete verklaring van een objectieve derde, nl. de leerkracht-stagebegeleider.

Dat de verklaring van de leerkracht-stagebegeleider onmiskenbaar aantoonbaar dat de beslissing tot beëindiging van de wettelijke samenwoning geen vrije en voorbereide beslissing geweest is in hoofde van verzoekster, maar een noodgedwongen beslissing omwille van de omstandigheden die tot onmiddellijke actie dwongen op aanraden van de leerkracht, in samenspraak met het OCMW van Bornem:

“... Haar partner heeft haar meerdere malen aan de haren getrokken en over de vloer gesleept, haar tijdens de nacht opzettelijk wakker gehouden (vooral dan tijdens de examenperiode) haar paspoort en bankkaart door midden geknipt, geweigerd Nederlands met haar te spreken zodat ze de taal niet zou leren, haar verboden naar de les te komen, haar sociaal geïsoleerd, en voortdurend verbaal gekleineerd en gecontroleerd.

A. was doodsbang die dag en voelde zich niet meer veilig ze maakte ook een totaal uitgeputte en ontreddende indruk. We hebben toen besloten dat gewoon naar huis gaan geen optie meer was. Samen met de coördinator van de Opleiding (I.D.B.) hebben we contact opgenomen met het OCMW van Bornem. Ik ben die middag nog samen met A. naar het OCMW geweest daar heeft Maatschappelijk werkster E.D.S. ons ontvangen ook hier heeft A. nogmaals een deel van haar verhaal gedaan. Mevr. D.S. heeft toen een veilige slaapplek geregeld voor A. Ik heb haar daarop naar het crisisinterventiecentrum in Mechelen gebracht. A. had niks mee geen geld geen kleding geen verzorgingspullen...”

Dat dergelijke verklaring niet zomaar terzijde kan geschoven worden als een niet van tel zijnde verklaring op eer.

Dat dergelijke verklaring minstens een ernstig vermoeden impliceert dat verzoekster effectief slachtoffer was van huishoudelijk geweld en onhoudbaar samenleven.

Dat de gemachtigde minstens enig onderzoek dient te verrichten of te laten verrichten door politie of parket alvorens dergelijke gedetailleerde ernstige getuigenis als een loutere verklaring op eer terzijde te schuiven.

Dat uit de motivering van de bestreden beslissing dd. 2.09.2015 niet blijkt of verwerende partij de verklaring met de nodige zorgvuldigheid gelezen heeft.

Zodat de bestreden beslissing een schending impliceert van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel; schending van artikel 42quater, § 4, 4° VW;”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de juridische en feitelijke motieven op een eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen. Er wordt met verwijzing naar artikel 42quater van de Vreemdelingenwet op een uitvoerige wijze aangegeven waarom een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf en met verwijzing naar artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet op een duidelijke wijze gemotiveerd waarom verzoekster bevolen wordt het grondgebied te verlaten.

Uit de in het verzoekschrift geuite inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing blijkt overigens dat verzoekster die motieven kent, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Verzoekster toont geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

“Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen”. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303)

Inzake artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Betrokkene toont niet aan zich in één van de uitzonderingssituaties te bevinden zoals bepaald in artikel 42 quater §4 VW om het verblijfsrecht te behouden. De totale duur van de gezamenlijke vestiging / wettelijke samenwoning bedraagt minder dan 3 jaar (artikel 42 quater, §4, 1° VW) , betrokkene is kinderloos, (artikel 42 quater, §4, 2-3° VW) ,en toont niet afdoende aan het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld als bedoeld in de artikelen 375,398 tot 400, 402,403 of 405 van het Strafwetboek (artikel 42 quater, §4, 4° VW) Om aanspraak te maken op de laatste uitzonderingsgrond worden in deze noch verklaringen op eer aanvaard, noch het gegeven dat betrokkene omkaderd en opgevangen wordt door het CAW Mechelen op zich, afdoende bewijzen zoals medische attesten, PV's van de politie met gehoorverslagen ontbreken. Betrokkene kan haar verblijfsrecht niet behouden op basis van de bepalingen van artikel 42 quater §4 VW.” (eigen onderlijning)

Artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek.”

Door louter opnieuw te verwijzen de stukken betreffende het CAW Mechelen toont verzoekster niet aan dat voormelde overwegingen betreffende artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet kennelijk foutief of onredelijk zijn.

Verzoekster betwist niet dat er geen medische attesten of PV's van de politie met gehoorverslagen werden voorgelegd.

In tegenstelling tot wat zij wenst te laten uitschijnen, rust op verwerende partij geenszins de verplichting om een onderzoek te verrichten of te laten verrichten door de politie of het parket.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekster met haar betoog niet aantoonbaar met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening heeft gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld. Verzoekster toont evenmin aan dat er sprake is van een kennelijke wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief ervan.

Het eerste middel is ongegrond.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende”

impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name het geregistreerd partnerschap dat werd aangegaan, wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet.

De ter zake dienende bepalingen van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° (...)

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2 (...)

§ 3 (...)

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

3.1.3.3. Verzoekster voert aan dat zij in antwoord op het schrijven van de verwerende partij heeft meegedeeld dat de reden van beëindiging van de wettelijke samenwoning gelegen is in het feit dat zij het slachtoffer was van geweld, haar partner dronk en was vaak agressief. Op aanraden van een leerkracht heeft zij in overleg met het OCMW haar toevlucht gezocht tot het CAW. In de bestreden beslissing wordt de toepassing van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet geweigerd omdat afdoende bewijzen ontbreken, zoals vb. medische attesten of pv's van de politie met gehoorverslagen. Verzoekster stelt dat zij nochtans een gedetailleerde, concrete verklaring van een objectieve derde, met name de leerkracht-stagebegeleider, heeft voorgelegd. Een dergelijke verklaring kan niet zomaar ter zijde worden geschoven als een niet van tel zijnde verklaring op eer.

3.1.3.4. Er dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier en uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft onderzocht of verzoekster zich bevond in de situatie bedoeld in artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster op 2 februari 2015 in kennis werd gesteld van de vraag van de verwerende partij om indien zij dit wenste bijkomende informatie te verschaffen. Verzoekster heeft onder meer volgende informatie meegedeeld: een toelating tot inschrijving op het adres van het Sociaal Huis te Mechelen als referentieadres, een brief van haar advocaat d.d. 2 maart 2015 waarin onder meer vermeld wordt dat verzoekster studeert (beroepsopleiding thuiszorg), dat verzoekster het slachtoffer was van huiselijk geweld, dat verzoekster haar toevlucht genomen heeft tot het CAW en dat ze geen banden meer heeft met haar thuisland, een schrijven van een docent/stagebegeleider van het Opleidingscentrum polyvalent verzorgende VZW Thuiszorg "De Voorzorg" d.d. 25 februari 2015 waarin vermeld wordt dat verzoekster psychisch en fysiek misbruikt werd door haar partner.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene toont niet aan zich in één van de uitzonderingssituaties te bevinden zoals bepaald in artikel 42 quater §4 VW om het verblijfsrecht te behouden. De totale duur van de gezamenlijke vestiging / wettelijke samenwoning bedraagt minder dan 3 jaar (artikel 42 quater, §4, 1° VW) , betrokkene is kinderloos, (artikel 42 quater, §4, 2-3° VW) ,en toont niet afdoende aan het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld als bedoeld in de artikelen 375,398 tot 400, 402,403 of 405 van het Strafwetboek (artikel 42 quater, §4, 4° VW) Om aanspraak te maken op de laatste uitzonderingsgrond worden in deze noch verklaringen op eer aanvaard, noch het gegeven dat betrokkene omkaderd en opgevangen wordt door het CAW Mechelen op zich, afdoende bewijzen zoals medische attesten, PV's van de politie met gehoorverslagen ontbreken. Betrokkene kan haar verblijfsrecht niet behouden op basis van de bepalingen van artikel 42 quater §4 VW.”

Verzoekster betwist niet dat zij geen pv's van de politie of medische attesten heeft voorgelegd en bevestigt dat zij een verklaring heeft voorgelegd van haar leerkracht-stagebegeleider maar stelt dat dergelijke verklaring niet zomaar ter zijde kan worden geschoven als een niet van tel zijnde verklaring op eer.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster de feitelijke gegevens niet betwist, dit motief steunt op een correcte feitenvinding. Tevens dient te worden opgemerkt dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt dat de verwerende partij in de situatie dat enkel een verklaring van een derde voorligt en dat verzoekster wordt opgevangen door een CAW, oordeelt dat geen voldoende bewijs voorligt dat verzoekster zich bevindt in de situatie bedoeld in artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet. Er dient in dit verband te worden opgemerkt dat familiaal of huiselijk geweld verschillende zaken kan omvatten, maar dat de wetgever, door in artikel 42^{quater}, § 4, 4° voor te schrijven dat het om “*bijzonder schrijnende situaties*” moet gaan en tevens te verwijzen naar artikelen uit het Strafwetboek, heeft bepaald dat de gepleegde feiten voldoende moeten zijn aangetoond en een zekere mate van ernst moeten vertonen. Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de verwerende partij, waar zij oordeelde dat verzoekster zich niet dienstig op artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet kan beroepen, deze bepaling miskende.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zoals hierboven reeds werd gesteld, werd verzoekster op 5 februari 2015 verwittigd dat de verwerende partij een onderzoek voerde in het kader van de eventuele beëindiging van haar verblijfsrecht en werd haar de kans geboden om alle stukken voor te leggen die zij nuttig achtte. Verzoekster heeft dit gedaan en de verwerende partij heeft deze stukken onderzocht en erover gemotiveerd in de bestreden beslissing. De omstandigheid dat de verwerende partij een andere conclusie trekt uit deze stukken dan verzoekster doet, brengt niet mee dat een onzorgvuldig onderzoek werd gevoerd.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.1.3.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt. De omstandigheid dat de verwerende partij een andere conclusie trekt uit de voorgelegde stukken dan verzoekster doet, brengt niet mee dat het oordeel van de verwerende partij kennelijk onredelijk is. In dit verband wordt tevens verwezen naar punt 3.1.3.4.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel; schending van artikel 42 quater § 1 VW;

Doordat de bestreden beslissing stelt: “... Zodoende werd bij het neme van de huidige evenredige beslissing dd. 02.09.2015 die een einde stelt aan het verblijf rekening gehouden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk, aanwezigheid van bindingen met het land van herkomst, conform art. 42 quater, § 1, 3° alinea VW, en is een terugkeer naar het land van herkomst onschadelijk en in het belang van betrokkene zelf”.

Terwijl, artikel 42quater § 1 VW bepaald dat “Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”.

Dat artikel 42quater § 1 VW niet spreekt over een criterium als “terugkeer naar het land van herkomst onschadelijk”.

Dat het een onredelijke beoordeling is om te beslissen tot intrekking van verblijf van zodra terugkeer “onschadelijk” is.

Dat verwerende partij daarmee impliciet artikel 42quater § 1 VW verstrengt tot situaties voorzien in artikel 3 EVRM, terwijl artikel 42quater § 1 VW ruimer dient geïnterpreteerd te worden;

Dat verder verzoekster ten stelligste betwist dat – zoals verwerende partij voorhoudt – “terugkeer in het belang van betrokkene zelf” zou zijn.

Dat dergelijke overweging noch in rechte, noch in feiten gegrond is.

Dat verzoekster gewezen heeft op haar opleiding in België, haar effectieve tewerkstelling en tewerkstellingsmogelijkheden, het feit dat haar opleiding en tewerkstelling een knelpuntberoep betreffen, haar socio-cultureel netwerk, haar integratie (stuk 3).

Dat verzoekster duidelijk sterke bindingen heeft met België en een persoonlijk belang heeft om in België te kunnen blijven en haar opleiding en stages te kunnen voltooien en tewerkstelling verder te zetten (stuk 3).

Dat er daartegen geen elementen zijn die erop wijzen dat verzoekster een onevenredige last impliceert voor de Belgische Staat, noch qua openbare orde, noch qua sociale bijstand, noch anderszins.

Integendeel, de opleiding en tewerkstelling van verzoekster betreffen zoals aangevoerd in het schrijven dd. 2.03.2015 een knelpuntberoep, gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft mee in overweging te nemen.

Ook moet vastgesteld worden dat verzoekster in het schrijven dd. 2.03.2015 aangevoerd had te wonen op het adres te Mechelen, (...), terwijl verwerende partij weerhouden heeft dat verzoekster een referentieadres bij het OCMW heeft;

Zodat de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht schendt, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 42quater, § 1 VW;”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat inzake de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet verwezen kan worden naar de uiteenzetting bij het eerste middel waaruit blijkt dat verzoekster geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

Artikel 42quater, §1, lid 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

In de bestreden beslissing wordt ter zake het volgende gesteld:

“Betrokkene ondertekende op 02.02.2015 een document waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: ‘Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins – en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong’. Betrokkene legde in dit kader de volgende documenten voor : Brief bd-advocaten dd. 02.03.2015 Mechelen, Attest cursus Maatschappelijke oriëntatie in het Spaans van 20.11.2012 tot 07.02.2013 , opgemaakt te Mechelen op 02.03.2015 met als doel inburgeraars wegwijs te maken in de Belgische samenleving, Certificaat Nederlands RG1, deelcertificaat Nederlands NT2, gegeven te Mechelen op 05.11.2012, Getuigschrift vooropleiding Social profit voor anderstaligen dd. 31.01.2014, Overeenkomst voor beroepsgerichte opleiding ESF tussen betrokkene en Thuishulp VZW Brussel geldig vanaf 28.04.2014 met maximumduur van 1250 uren, Overeenkomst voor opleidingsstage maximumduur van 36 dagen vanaf 11.08.2014, Evaluatiedocument stage instelling De VoorZorg Thuiszorg periode augustus-oktober 2014, Overeenkomst voor opleidingsstage maximumduur van 81 dagen vanaf 12.01.2015, Attest Sociaal verzekeringsfonds MULTIPEN vzw, mevrouw is aangesloten sinds 19.02.2015 (begin loopbaanperiode), Verklaringen op eer door derden (20), SIS kaart, Brief van stagebegeleider De VoorZorg Thuiszorg, dd. 25.02.2015 waarin beschreven wordt dat betrokkene op 08.12.2014 een gesprek met haar had en verklaarde psychisch en fysisch misbruikt te worden door haar partner, CAW Crisisinterventiecentrum Boom akte van loonsafstand en andere vergoedingen + verblijfsovereenkomst dd. 08.12.2014

Betrokkene is 28 jaar oud en verblijft sedert iets meer dan 3 jaar in België. Betrokkene verbleef tot haar 25ste levensjaar in de Dominicaanse Republiek, bijgevolg kan de verblijfsduur, de aard en hechtheid van haar gezinsbanden alsook haar socio-economische verankering in België niet vergeleken worden met de verblijfsduur en banden met haar land van herkomst. Betrokkene brengt geen bewijzen naar voor die een eventueel gebrek aan banden met haar land van herkomst zouden staven en een voortzetting van het verblijf in België rechtvaardigen. Haar raadsman haalt aan dat haar vader overleden is, er geen contact is met de moeder, wat niet gestaafd wordt aan de hand van officiële documenten of waarbij enig ander begin van bewijs aangebracht wordt. Betrokkene is alleenstaande en kinderloos, wordt opgevangen in een sociaal centrum en heeft een OCMW referentieadres te Mechelen. De relatie met de Belgische onderdaan aan wie betrokkene haar verblijfsrecht ontleende en een gezin vormde, bestaat niet langer. Op basis van het administratief dossier (DOLSIS) blijkt dat betrokkene gedurende haar totale verblijf in het land van 20.01.2014 t/m 11.03.2014 (3 weken) officieel actief geweest is op de arbeidsmarkt (BVBA (...) te Puurs), waarna studies en stages aangegaan werden die in principe ook beschikbaar zouden moeten zijn in het land van herkomst. Het gevolgde taal - en integratieparcours is verplicht in Vlaanderen, een ziektekostenverzekering /SIS kaart is in haar persoonlijk belang, en duiden logischerwijs niet op een (uitzonderlijke) socio –economische integratie en verankering in België.

Zodoende werd bij het nemen van de huidige evenredige beslissing dd 02.09.2015 die een einde stelt aan het verblijf rekening gehouden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk, aanwezigheid van bindingen met het land van herkomst, conform art 42 quater, §1,3e allinea VW, en is een terugkeer naar het land van herkomst onschadelijk en in het belang van betrokkene zelf."

Verzoekster beperkt zich tot het uiten van kritiek op de laatste zin van voormelde overwegingen en stelt dat verwerende partij door het gebruik van het begrip "onschadelijk" artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet tot de situaties voorzien in artikel 3 EVRM.

Behoudens het feit dat de overwegingen inzake artikel 42quater, §1, lid 3 van de Vreemdelingenwet als één geheel dienen te worden gelezen en verzoekster in haar verzoekschrift de overige overwegingen ter zake niet betwist, dient te worden opgemerkt dat een eenvoudige lezing van artikel 42quater, §1, lid 3 van de Vreemdelingenwet aantoont dat verwerende partij in het kader van die bepaling over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Door gebruik te maken van het begrip "onschadelijk" beperkt verwerende partij artikel 42quater, §1, lid 3 van de Vreemdelingenwet geenszins tot de situatie voorzien in artikel 3 EVRM. Het betoog van verzoekster mist iedere pertinentie.

Door louter te verwijzen naar de stukken die reeds werden beoordeeld door verwerende partij toont verzoekster niet aan dat verwerende partij op kennelijk onzorgvuldige of onredelijke wijze tot de thans bestreden beslissing zou zijn gekomen.

Het tweede middel is ongegrond."

3.2.3.1. In een tweede middel voert verzoekster inzake de materiële motiveringsplicht en de schending van artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet aan dat het onderzoek in dit verband beperkt werd tot het feit of een terugkeer naar haar land van herkomst onschadelijk is of niet, terwijl dit criterium niet voorzien is in de wet en de situaties van artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet beperkt worden tot situaties voorzien in artikel 3 van het EVRM. Verzoekster stelt dat zij erop heeft gewezen dat haar opleiding en tewerkstellingsmogelijkheden een knelpuntberoep betreffen, dat zij sterke bindingen heeft met België en een persoonlijk belang heeft om haar opleiding en stages verder te zetten. Verzoekster stelt dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat zij een onevenredige last vormt voor de overheid.

3.2.3.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 5 februari 2015 aan verzoekster werd gevraagd om alle documenten mee te delen die zij nuttig achtte, zeker in het kader van artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

Verzoekster legt in dit verband een stukkenbundel neer.

Hierover wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

"Betrokkene ondertekende op 02.02.2015 een document waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'. Betrokkene legde in dit kader de volgende documenten voor: Brief bd-advocaten dd. 02.03.2015 Mechelen, Attest cursus Maatschappelijke oriëntatie in het Spaans van 20.11.2012 tot 07.02.2013, opgemaakt te Mechelen op 02.03.2015 met als doel inburgeraars wegwijs te maken in de Belgische samenleving, Certificaat Nederlands RG1, deelcertificaat Nederlands NT2, gegeven te Mechelen op 05.11.2012, Getuigschrift vooropleiding Social profit voor anderstaligen dd. 31.01.2014, Overeenkomst voor beroepsgerichte opleiding ESF tussen betrokkene en Thuishulp VZW Brussel geldig vanaf 28.04.2014 met maximumduur van 1250 uren, Overeenkomst voor opleidingsstage maximumduur van 36 dagen vanaf 11.08.2014, Evaluatiedocument stage instelling De VoorZorg Thuiszorg periode augustus-oktober 2014, Overeenkomst voor opleidingsstage maximumduur van 81 dagen vanaf 12.01.2015, Attest Sociaal verzekeringsfonds MULTIPEN vzw, mevrouw is aangesloten sinds 19.02.2015 (begin loopbaanperiode), Verklaringen op eer door derden (20), SIS kaart, Brief van stagebegeleider De VoorZorg Thuiszorg, dd. 25.02.2015 waarin beschreven wordt dat betrokkene op 08.12.2014 een gesprek met haar had en verklaarde psychisch en fysisch misbruikt te worden door haar partner; CAW Crisisinterventiecentrum Boom akte van loonsafstand en andere vergoedingen + verblijfsovereenkomst dd. 08.12.2014 Betrokkene is 28 jaar oud en verblijft sedert iets meer dan 3 jaar in België. Betrokkene verbleef tot haar 25ste levensjaar in de Dominicaanse Republiek, bijgevolg kan de verblijfsduur, de aard en hechtheid van

haar gezinsbanden alsook haar socio-economische verankering in België niet vergeleken worden met de verblijfsduur en banden met haar land van herkomst. Betrokkene brengt geen bewijzen naar voor die een eventueel gebrek aan banden met haar land van herkomst zouden staven en een voortzetting van het verblijf in België rechtvaardigen. Haar raadsman haalt aan dat haar vader overleden is, er geen contact is met de moeder, wat niet gestaafd wordt aan de hand van officiële documenten of waarbij enig ander begin van bewijs aangebracht wordt. Betrokkene is alleenstaande en kinderloos, wordt opgevangen in een sociaal centrum en heeft een OCMW referentieadres te Mechelen. De relatie met de Belgische onderdaan aan wie betrokkene haar verblijfsrecht ontleende en een gezin vormde, bestaat niet langer. Op basis van het administratief dossier (DOLSIS) blijkt dat betrokkene gedurende haar totale verblijf in het land van 20.01.2014 t/m 11.03.2014 (3 weken) officieel actief geweest is op de arbeidsmarkt (BVBA (...) te Puurs), waarna studies en stages aangegaan werden die in principe ook beschikbaar zouden moeten zijn in het land van herkomst. Het gevolgde taal - en integratieparcours is verplicht in Vlaanderen, een ziektekostenverzekering /SIS kaart is in haar persoonlijk belang, en duiden logischerwijs niet op een (uitzonderlijke) socio -economische integratie en verankering in België. Zodoende werd bij het nemen van de huidige evenredige beslissing dd 02.09.2015 die een einde stelt aan het verblijf rekening gehouden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk, aanwezigheid van bindingen met het land van herkomst, conform art 42 quater, §1,3e allinea VW, en is een terugkeer naar het land van herkomst onschadelijk en in het belang van betrokkene zelf.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij de documenten die verzoekster voorlegde, grondig heeft onderzocht. Er wordt echter geconcludeerd dat verzoekster sedert iets meer dan 3 jaar in België verblijft, dat ze tot haar vijftiengste levensjaar in de Dominicaanse Republiek verbleef, zodat de verblijfsduur, de aard en hechtheid van haar gezinsbanden alsook haar socio-economische verankering in België niet vergeleken kan worden met de verblijfsduur en banden met haar land van herkomst. Hieraan wordt toegevoegd dat verzoekster geen bewijzen naar voor brengt die een eventueel gebrek aan banden met haar land van herkomst zouden staven en een voortzetting van het verblijf in België rechtvaardigen.

In dit verband moet dus worden vastgesteld dat verzoekster niet kan gevolgd worden waar zij meent dat “een terugkeer onschadelijk is” het hoofdargument van deze redenering is. Uit dit motief blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de elementen die vermeld worden in artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De omstandigheid dat hieraan wordt toegevoegd dat een terugkeer onschadelijk is, brengt niet mee dat de verwerende partij het onderzoek verengd heeft tot artikel 3 van het EVRM. Dit blijkt alleszins niet uit de bewoordingen van de bestreden beslissing. Evenmin kan gesteld worden dat de verwerende partij haar onderzoek heeft uitgebreid met criteria die niet in de wet staan. Deze vermelding betreft slechts een vorm van conclusie en volgt op een uitgebreide motivering die inhoudelijk volledig overeenstemt met het bepaalde in artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet en die verzoekster niet betwist.

De omstandigheid dat er mogelijk een materiële vergissing is geslopen in de vermelding van het adres waar verzoekster verblijft, doet hieraan geen afbreuk, alleszins toont verzoekster niet aan in welk opzicht deze eventuele vergissing in adres een invloed heeft op de strekking van de bestreden beslissing.

Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 42quater, § 1, derde lid kan niet worden aangenomen.

Er wordt tevens verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde middel: schending van art. 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel; schending van art. 8 VW;

Doordat verwerende partij aan verzoekster een bijlage 21 overhandigt houdende een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten;

Terwijl verder geen rechtsgrond wordt opgegeven op basis waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd;

Dat de beslissing tot aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten bijgevolg gebrekkig gemotiveerd is en artikel 8 VW schendt (RvV - 132.302 - 28-10-2014);

Zodat de bestreden beslissing dd. 2.09.2015 tot aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht schendt, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 VW;"

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, het volgende wordt gesteld:

"Het recht op verblijf van betrokkene werd ingetrokken en de F-kaart dient te worden geannuleerd. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Om die reden, faalt het betoog van verzoekster als zou er geen rechtsgrond worden aangegeven in de bestreden beslissing.

Het derde middel is ongegrond."

3.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast."

Het bestreden bevel moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het legaal verblijf van verzoekster in België is verstreken. Er wordt dus wel degelijk een rechtsgrond gegeven op basis waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster zet niet uiteen in welk opzicht het bevel om het grondgebied te verlaten het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel zou schenden. Dit onderdeel van het derde middel is onontvankelijk.

Het derde middel is, in de mate waarin het onvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET